

Se på mig

Vanskelig befrielse Af Peter Skov-Jakobsen

En film om at verden ofte ender i skideballe, i endeløse kontroverser og magtspil - der alt sammen kun kan overvindes hvis man ser de andre.

Det begynder med en ordentlig skideballe i en taxi. Ikke om hun kan få ørenlyd; ikke om hun kan høre noget på grund af chaufførens høje musik; ikke om han gider svare. Det er som om hun er usynlig. Da hun endelig slipper igennem hans filter, er der kun raseri og snerpethed fra hans side. Hun er på vej hen for at hente sin berømte far med hans unge hustru. De skal til en premiere på en film der tager udgangspunkt i hendes berømte forfatter-fars manuskripter.

Han overtager skænderiet med chaufføren; men med større succes. Ham er der nemlig ikke nogen der kommer uden om. Han ved af at sætte sig i respekt. Han er et af disse mennesker der ikke ser andre end sig selv. Hans medgang har været så tilstrækkelig stor at han i hvert fald ikke synes at han behøver at lytte til andre.

Verden bliver arrangeret rundt om ham og hans følelser. Han er indbildsk, men berømt. Folk vender sig om efter ham, de vil gerne konverseres af ham, de vil gerne ses sammen med ham. Han har såkaldte venner som springer efter hans mindste vink. Han kan bane de andres vej.

Et ord fra ham, og verden ændrer sig pludselig. Verden må leve med hans temperament. Men hans datter, den trinde sanger Lolita, må kæmpe sin egen vej. Hun oplever ikke succes i egen ret; men så snart hun nævner sin far, vækker hun de andres respekt. Hun raser over ikke selv at kunne bane sig vej. Hun er trist over ikke at blive set. Hun har en egen godhed i sig som kommer til udtryk da hun tager sig pænt af en fulderik der vælter omkuld i nærheden af hende. Han kommer tilbage efter at være blevet ædru og følger hende resten af filmen. Han åbner hendes hjerte, han ser hende, han har tålmodigheden med hendes komplekser.

Man følger denne fars ufattelige selvoptagethed og fuldkomne mangel på sans for sin datter. I hans verden er der ikke plads til andet end hans primadonna-nykker. Han gør hele verden til latterlighed hvis det passer hans lune. Han forfærdes kun da den unge hustru forlader ham. Jammer og elendighed anfaldt ham; men da hun kommer tilbage, synes alt at være glemt. Han finder hurtigt sit selvværd som skjuler alle andre for ham. Især de mænd han omgiver sig med, er typiske for denne verden. Hvor er mænd dog gode til at indordne sig efter de toneangivende og følge dem de tror, har ret. Mænd har tilsyneladende et behov for at blive set i det gode selskab.

Lolita er beåndet med en smuk stemme. Hun får sin sanglærerinde overtalt til at holde en koncert. Skønheden tager ved denne koncert overhånd, og især blomstrer Lolita. Men hendes far har ikke andet end klicheer tilovers for hende. Ikke engang noget særlig tid gider han vie til hende. Han

bliver i begyndelsen af koncerten; men da han selv pludselig får en idé, går han. Men denne fuldkomne ligegyldighed, kombineret med hans sans for den underkønne sangerinde som han kan komplimentere uden at skyde så meget som blot en eneste smuk sætning i retning af datteren, får Lolita til at vågne. Hun ser ham, græder over ham og befrier sig fra ham. Hun slår sig fri, godt hjulpet af sanglærerinden der ser at hun spillede med faderen, fortryder sin underdanighed, og forlader hans hus.

Kæresten som har været på sidesporet hele tiden, bliver hendes befrier. Han ser Lolita og bevæges over hende. Man kunne næsten få ondt af faderen. Men det er som om filmen også lægger op til at den slags mennesker behøver ingen have ondt af. De har nemlig altid en kødrand af spytslikkere om sig der nok skal passe dem op og nære deres selvværd med opstiltethed og latterlighed. Det er virkelig en film om at verden ofte ender i skidebatter, i endeløse kontroverser og magtspil og at det alt sammen kun kan overvindes hvis man ser de andre. Man skal ikke nøjes med at se det som de mægtige vil. Mennesket skal unde sig at se det andet menneske. Det er nemlig kun når vi ser at vi får øje og oplever. Hvis man ikke vil ende som et vrage der kun tåler sin egne ord, eller en megalomanisk tåbe, så er der "kun" de andre som en mulighed. Den film spilder man ikke sin tid med!

Filmfakta

Se på mig - Comme une image - Frankrig 2004 - Instr.: Agnès Jaoui - Manus: Agnès Jaoui og Jean-Pierre Bacri - Medv.: Marilou Berry (Lolita), Agnès Jaoui (Sylvia), Laurent Grévill (Pierre), Jean-Pierre Bacri (Étienne), Virginie Desarnauts (Karine), Keine Bouhiza (Sébastien), Grégoire Oestermann (Vincent), Michèle Moretti (Édith), Serge Riaboukine (Félix) - 111 min. - Dansk biografpremiere d. 12/11 2004 - På DVD d. 22/12 2005 - Tilladt for alle

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=5323&area=2>

<http://www.eyeforfilm.co.uk/review/comme-une-image-film-review-by-scott-macdonald>

<http://www.rogerebert.com/reviews/look-at-me-2005>

<http://www.schnitt.de/202,2428,01.html>